

VÄNBREV

Sankt Dominikus kloster, Röglebäck

- Julen 2021-

ETT LEVANDE HUS

"Huset" är en uråldrig, universell symbol som ofta står för människan själv. Utan hus – ett hem, ett bo – är vi helt enkelt inte fullt ut människor. Precis som vi inte heller är det utan kläder.

I Bibeln är kung Davids *hus* lika med Davids *släkt*, och när Jesus säger att han ska bygga upp templet – Guds *hus* – handlar det om att bygga upp Kyrkan, Guds folk. Drömmar om hus handlar ofta om det egna jaget. Att t. ex. stänga en sommarstuga inför vintern lär vara en inte helt ovanlig dröm hos kvinnor i övergångsåldern.

Att vårda sig om sitt hus är därför mer än något bara materiellt. Det är att ta hand om sig själv, sin släkt, sin gemenskap. Det är kärlek.

Vårt kloster kräver ständigt underhåll. Det ena bryts ner, något nytt byggs upp. Det tar verkligen aldrig slut. Skrapning, slipning, målning, tätning, sanering, dränering, relining... Så även med kommunittetslivet: det behöver slipas, underhållas och saneras. Ofta sker det av sig självt. Man skrapas, filas och repareras utan att man brett om det!

Man kunde tänka att hus skulle bli fulare med åren av allt som lagas och byts ut. Men det

är ofta tvärtom. Huset får personlighet, patina.

Så även med våra liv. Det är inte skadorna, skraporna, smärtan eller våra misslyckanden som tar ifrån oss skönheten; snarare är det yttlig förströelse, bekvämlighet, självgodhet och alltför mycket framgång som tar bort skönheten på djupet. De vackraste årsringarna i ett träd uppstår under de mest påfrestande åren!

Liksom människor växer och utvecklas, ska ett hus kunna göra det och anpassa sig efter dem som bor där. Hus lever! Att Rögle kloster vuxit och ändrats under årens lopp vet de flesta. Från bondgård till kloster, från hönshus till gästhem,

decennium efter decennium med olika om-, till- och utbyggnader.

Den senaste förändringen var i höst då vi slog ut en vägg för att få ett rymligare refektorium (matsal).

Måltiden i ett kloster ses traditionellt som en förlängning av liturgin. Man går från altarets bord till den jordiska måltidens bord. Därför har klostrens refektorier ofta varit nästan lika vackert utformade som kapellen. Så har det inte varit hos oss, men nu var tiden inne för att få lite mer rymd och ljus där.

Vi har inspirerats av våra besök i franska dominikankloster under året som gått. Varje syster har tillbringat en längre period i var sin kommunitet. Så vackra gemenskaper! Därifrån tar vi med oss lärdom som också bygger upp vårt hus, vår gemenskap.

En del av kommunitetens ständigt pågående uppbyggnad blir nu att vi återupptar ett officium i vår liturgi: den klassiska läsningsgudstjänsten. Det innebär en ganska stor omställning att ändra på dagordningen, och vi kommer att pröva oss fram under en längre tid, justera och anpassa.

Det skulle kunna kännas trööstlöst att om och om igen reparera och rusta upp det som hela tiden ändå slits ner. Ingenting här på jorden består ju för evigt. Vårt kloster kommer en dag bara att vara några stenlämningar, begravda under jord, materiellt sett.

Men det arbete vi gör för Gud här på jorden har ett evighetsvärde. Någoting består som vi inte kan se. Allt arbete är en offergåva till Gud. Offren förtärs, men går inte upp i intet utan "transfigureras", blir till nåd. Ja själva uppgiften att bygga upp på nytt är något som hör till människans särskilda värdighet. Hur skulle livet vara om vi inte fick bidra med något, om allt bara var klappat och klart!

Det evigt bestående av det vi gör är inte det materiella resultatet, utan den intention vi haft i våra gärningar.

"Gud är den jag tjänar först", sa Jeanne d'Arc. Fast hon tycktes misslyckas och brändes på bål i de värsta plågor, gick hennes verk genom elden och består än i dag. Detta vågar vi hoppas på också när vi

utför de enklaste arbeten i trohet mot Guds kallelse.

Vi vill tacka alla er som är med och hjälper oss att bygga, både handfast genom skrapning, slipning, målning, slå in väggar o.s.v. Men också med städning, trädgård, kök, tekniska saker eller engagemang i NCC-frågan (ännu ej avgjord), köra präster mm. Era böner och många gåvor (sängar till gästhemmet, trädgårdsmöbler, fläkt till pannrum...) är också en viktig del i bygget. De ekonomiska gåvorna kommer att gå till relining av gästhem, ett stort arbete...

Sist men inte minst vill vi tacka våra präster som firar den heliga mässan och bygger upp oss som Kristi kropp, kyrka, Guds hus på jorden.

Ni har fogats in i den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten. Genom honom hålls hela byggnaden ihop och växer upp till ett heligt tempel i Herren; genom honom fogas också ni samman till en andlig boning åt Gud. (Ef 2:20-22)

Vi önskar er alla en välsignad jul

Sr Sofie och medsyster

800-ÅRS JUBILEUM

I år firade vår Orden 800-års dagen av helige Dominikus himmelska födelsedag.
Syster Katarina skrev denna text till jubileet.

Han kom tre dagar före mina eviga löften, vår helige fader Dominikus. Ända från södra Frankrike, närmare bestämt Montpellier, där han stått i den lummiga klosterträdgården vid vårt första kloster. Nu kom han på en lastbil till Røgle, liksom för att välkomna mig och ta emot mig i sin orden. Somett tecken, och löfte om framtiden. Hans finlemmade ansikte utstrålar något hemlighetsfullt. Helige Dominikus vad bär du med dig till oss i Sverige?

Det som slår mig hos Dominikus är hans mod. En viss våghalsighet. Men alltid balanserat av discretio, omdöme. Han gjorde det han visste att han skulle göra – utan att dröja. En gudomlig dygd som stavas mod.

Då hans biskop Diego av Osma dog blev han ensam kvar att klara den svåra missionen att omvända katharer i södra Frankrike, som gått vilse i sin fromhet. Ingen önskedröm precis. Men han stannade. I detta skede tändes gnistan, karisman för hela orden. Ge som gåva vad ni har fått som gåva! Den helige Thomas av Aquino uttryckte det senare på sitt sätt, *contemplata aliis tradere*. Detta rymmer en hel värld av kontemplation, studier, dialog, dynamik och sprängkraft! Gång på gång ser vi modet hos Dominikus. Som när han i ordens linda sände ut sina bröder att predika. "Lugn, jag vet vad jag gör. Vetet ruttar i ladan."

Dominikanordens motto *veritas*, sanning, kan tyckas kaxigt. Men för Dominikus handlade det om att ge vidare Evangeliet oförvanskat utan avarter och förenklingar, det rena guldets – frälsningen. Då var ingen möda förspild. Det kunde kosta en hel natts sömn, såsom i det berömda samtalet med värdshusvärden. På morgonen var denne åter hemma i kyrkans tro. Borde inte Dominikus ha följt observansen, gått och lagt sig eller tillbringat natten i bön? Nej han ville "vara nyttig för sina bröder", står det i brödernas konstitutioner.

Han hade modet, ledd av Anden, att följa sin intuition och inte andras tyckanden. Han

lyckades då med det andra gått bet på, att föra vilsegångna katharer åter till fållan. Inte genom auktoritära medel men genom tålmodigt lyssnande och goda argument. Ett respektfullt samtal – *disputatio*. Till detta behövdes kunskaper. Så Dominikus skickade modigt sina bröder till Paris för studier. Tiggarmunkar som inte stannade i klostret utan begav sig till universitet och ut på gator. Vad var nu detta? Ja, ifrågasatta.

Dessa studier skulle näras av kontemplationen.

Dominikus bad i sin inre helgedom till Gud, men där fanns också plats för medmänniskan. "Vad skall det bli av syndarna"? Något nytt framträder här. Den inre helgedomen rymmer nu också medmänniskan och hennes nöd. Detta ser vi även hos Katarina av Siena. Ivern för människornas eviga väl gör att de helt glömmer sig själva. Något större tar över, och de blir modiga redskap för Gud.

Helige fader Dominikus vad är hemligheten med ditt mod? Ditt liv var vidöppet för dopets nåd, som flödade över. Inget hindrade Anden som driver ut all fruktan. Förankrad i tron och lyhörd för Anden följde du maningen från ditt inre. I lydnad för Gud och kyrkan.

Det finns mycket att hämta hos Dominikus för vår egen tid. Han ger en riktning. Bort från modlöshet, misstro, ljumhet, till mod, respektfull dialog, och iver för människornas frälsning. Vi är fria att välja attityd. Dominikus mod hade med fokus att göra. Han släppte greppet om sitt eget liv och förlorade frivilligt kontrollen. Då öppnades horisonter mot evigheten, dit han ville hjälpa alla. Modets kraft bröt fram på ett oänt sätt!

Det skulle kunna ske igen, om vi tillåter det, vågar det – vill det. Kanske innebär det till en början en viss ansträngning, en "tid i skolbänken" för att genom studier fördjupa skärpan, svaren, till tidens frågor. Kanske innebär det en viss ensamhet att börja följa

Andens impulser. Men är det inte värt det – för andras skull? När bröderna vid Dominikus skrinläggning öppnade kistan strömmade därur en doft som av rosor. Än idag 800 år senare förnimmer vi modets väldoft. Helige Dominikus drag oss med på modets stärkande och livgivande väg!

Vänkretsen

Rögle klosters vänkrets vill vara en länk mellan systrarna och dem som känner sig knutna till klostret. Vänkretsen är inte en sammanslutning med organisation och sammankomster och förpliktar inte till årsmöte eller dylikt.

Systrarna innesluter vännerna i sina förböner och skickar ut julbrev och eventuell annan information om det blir aktuellt.

Hör av dig om du vill bli uppsatt på mail-listan: systrarna@roglekloster.se
Vi har även en mail-lista för utskick av meddelanden om plötsliga tidsändringar för mässan eller annat som endast är av lokalt intresse.

*Vill du sättas upp på den, **ange noga att listan gäller detta***

Vill du ge en gåva tar vi tacksamt emot: Bankgiro: 228-6847

Swish: 123 396 92 19

www.roglekloster.se

Besök av dominikaner från Lyon, sommaren 2021